

lauda. Isa lausis salmi, Enno luges sõõgi palve ja siis joostis töömus jut wirsti ja pipra asemel. Kull aga täna lauleti tirkus kenaste, ütles Enno, olid üsna wõerad, wist õhtu poole annavad need kaasikus kontserti, ega meie omad nende vastu ei sa.

Meie lauljad saabs tull, aga nende juhataja on waese tundmisega, wana tislerifell, mis see suurt lauluji teab, meie tahtsimine uut libellonna koolmeistrit saada, aga kontsert ei annud sugugi järele, wana hea lüllalt — — ütles isa.

Kust tema siis leiba peab saama, on juba laua aega siin tööd teinud ja nüüd tabetasse hulkuma aedaa, meie libellond on fa otse ilma aruta, ütles Meeta.

Seda ei ole ta mitte, meie tahtsimine teda kõstriks jäätta ja temale abi wõtta, aga fa sedagi ei autut järele.

See on teine asj, käs Enno läbed ko pidule?

Kui isa lubab siis jab, ega ma palju raha seal tuluta ja siis tean fa midagi räätsida.

Seda siis jälle joostete, magage parem kodu, homme ehit läbed kuhungi veel — ab ja meil ei ole enam sõnnitku weo pääwi tasuda, aga ehit bakate jõe heinamaad tegema.

Ega meie laugest senna jääe ja ma lahijsi Meetat fa ühes rõttia.

Ema siuno puu andis täna tugewa teise pere, ütles Meeta, on tööt ilusast puns.

See on fena, nüüd on minul neli mesti puud, käs wõtan sūgise ära ja saan uued soopad ja soja rätti! — — ütles ema.

Seda wõid fa ilma mesti puute saada, ütles isa, aga ma tabaks fa täna nolja wootama minna.

Läheme siis kõis ema fa, ütles Enno.

Ega ta labju teeks, aga kodu jääeb ütši sulose ja türdruku hoolets ütles isa.

Mina jään kodu, wõdite kõlmekeisti minna, aga tulge pea tagasi.

Tänan wõga, ütles Meeta, ma joosken enne oma sõbrana Salme juurde, ehit tuleb tema fa, tull seal jälle kõllu saame.

Ega siina isma Salmeta lubugi wõi minna, teie wahel on kui Taaweti ja Joonatani sõbrus.

Salme on lena tuline inimene ütles Enno.

Seda ma arwan fa wend, paremad noort türdrukut ma meie wallas ei tunne, lärmee tööle ja osav, ning pealegi pecemehe tütar, tema isal on wae sed maad, aga mis Salme seana wõib teha. — Ma tunnen teda juba ammugi ütles Enno, mittu ihuwad juba hammast tema järele, saab näha kelle majasse ta lükub.

Mina tean kull, kelle majasse, ütles Meeta.

Kelle, ütle armas õde? küsits Enno.

See on minu saladus, kull fa ütskord isegi kuulda saad. — Sest oeks otse meie majasse hea tulija saanut, ütles ema. Kabju et juba ära on jüdame annut.

Mingu ikka Enno wõi täna järele, siis on teised kõik mahu jääetut, urises ija.

Enno ei lousunut sõna, sõi wagaselt ja läks peale sõõgi louldes õunapuu aida, luhu fa Meeta töötas.

Kuule armas õde, kes on Salme peidmees?

Ilus fena mees, rilas ja armas, kabju et ilus neitsi siin läest ära läheb, oled wana loru wästikas, sõige parema suu täie annad wõerale, Salme oeks kui siinule loodut. Ma orwastin seda fa, aga kui ta minu osaks on loodut, ega seda siis teised ei saa, ma läbelas siinuga heameelelega ühes.

Kes teab käs isa tuleb, siis läheme, ma panen ennast ilusa riide ja Salme teeb seda fa, siin oöstetut lindi panen esimest korda juuksesse.

Kas Salmel fa peaks niisugust olema?

Ega temal seda wist ei ole.

Minul on veel üls niisugune, ma otsin see kord kaks, anna dige teine temale, fa on minu sapis, ma toon kohu.

See on fena, mõtles Meeta iseeneses, kui ma Salmet weel majasse toon, siis on mo suurem soov täidetut.

Säb siin on lunt, ära ütle et minu käest tuleb, massab oma 150 kopikat.

Piletik pead temale fa ostma, malsab 20 kip, ega see siinule suur asj ole.